

Republika Hrvatska
Županijski sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radić 2

Poslovni broj: 24 CZ 409/2018 2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Županijski sud u Varaždinu u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Dijane Hofer, kao predsjednice vijeća, te Nade Krmjak kao članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Tatjane Ledinskić - Babić, kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Goranke Kanjugović (OIB: 12185959445) iz Novigrada, Karigador 48 i tužitelja Gorana Ivušića (OIB: 75148647328) iz Zagreba, Vrnička 26, oboje zastupanih po punomoćnici Mirelli Paoli Friar, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Energo projekt d.o.o. (OIB: 50586925857), Bjelovar, Ulica Petra Zrinskog 11, zastupanog po punomoćnici Jeleni Plišo, odvjetnici u Zagrebu, radi raskida ugovora, odlučujući o žalbi i dopuni žalbe tužitelja izjavljenoj protiv presude i rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj 19 P-1333/17-15 od 10. siječnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 6. svibnja 2020.

presudio i riješio je

Žalba i dopuna žalbe tužitelja odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje presuda i rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj 19 P-1333/17-15 od 10. siječnja 2018.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u točki I. izreke tužitelji su odbijeni sa tužbenim zahtjevom koji glasi: „Kupoprodajni ugovor od 23. kolovoza 2016. godine koji je ovjeren kod Javnog bilježnika Stanislave Gačović iz Zagreba, Miroslava Milića 4, broj ovjere Ov-6342/2016 dana 23. kolovoza 2016. godine od strane tužitelja zastupanih po specijalnom punomoćniku Krunoslavu Posavcu iz Kloštra Podravskog, Kozarevac, Petra Prerađovića 31, OIB: 73246968567 temeljem punomoći izdane mu 08. travnja 2016. godine, a koji je zaključen među parničnim strankama raskida se krivnjom tuženog, te isti ne proizvodi nikakve pravne učinke za tužitelje. Nalaže se tuženiku da tužiteljima namiri parnični trošak u roku 15 dana pod prijetnjom ovrhe“

U točki II. izreke presude tužitelji su obvezani tuženiku naknaditi trošak parničnog postupka u iznosu od 4.062,50 kn u roku 15 dana.

Ujedno su rješenjem tužitelji odbijeni sa prijedlogom za izdavanje privremene mjere kojom bi se zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog građanskog suda u Zagrebu naložila

zabilješka spora na nekretnini tuženika upisanoj u z.k. ulošku 21230, poduložak 4 z.k. čest. broj 5586/12 k.o. Grad Zagreb.

Navedenu presudu i rješenje pravovremeno uloženom žalbom i njezinom dopunom pobijaju tužitelji iz svih zakonskih žalbenih razloga predlažući da drugostupanjski sud pobijanu presudu i rješenje preinači na način da usvoji njihov tužbeni zahtjev, a podredno ukine i predmet vrati istome sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba tužitelja nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za raskid kupoprodajnog ugovora krivnjom tuženika činjenično temeljenog na tvrdnji da tuženik u ugovorenom roku, kao bitnom sastojku ugovora, nije isplatio ostatak kupoprodajne cijene u iznosu od 38.555,42 eura iako je tuženiku po isteku ugovorenog roka plaćanja dodijeljen i naknadni rok ispunjenja od 45 dana.

U obrazloženju presude prvostupanjski sud kao nesporno utvrđuje da su parnične stranke 26. kolovoza 2016. zaključile kupoprodajni ugovor kojim su tužitelji, zastupani po specijalnom punomoćniku Krunoslavu Posavcu, tuženiku prodali svoju nekretninu upisanu u z.k. ul. 21230, poduložak 4 k.o. Grad Zagreb, čest. broj 5586/12, stambena zgrada broj 6 i dvorište Vrionička ulica u naravi stan broj 4 na drugom katu za kupoprodajnu cijenu od 63.000,00 eura što se tuženik obvezao isplatiti u dva dijela pri čemu je iznos od 24.444,58 eura odmah uplaćen na račun tužitelja dok se preostalih 38.555,42 eura tuženik obvezao isplatiti u roku od 30 dana od zaključenja ugovora. Utvrđeno je da je punomoćnik tužitelja tuženiku naknadno izdao tabularnu izjavu osnovom koje se tuženik upisao kao vlasnik predmetne nekretnine u zemljišnu knjigu te da su tužitelji putem svog punomoćnika tuženiku dodijelili i naknadni rok ispunjenja.

Sporno je bilo da li je rok ispunjenja bitan sastojak ugovora.

Tužitelji u svojim stranzčkim iskazima naglašavaju da je isplata kupoprodajne cijene u roku određenom ugovorom bitan sastojak ugovora, što proizlazi i iz čl. 5.st.4. sklopljenog ugovora prema kojem je dinamika plaćanja fiksna i nepromjenjiva. Iz njihovih navoda i iskaza proizlazi da su se na podnošenje tužbe odlučili nakon što tuženik niti u naknadnom roku nije ispunio svoju ugovornu obvezu isplate cijene pri čemu isplaćeni iznos prilikom sklapanja ugovora smatraju dostatnim za naknadu štete nastale im raskidom ugovora u smislu odredbe čl. 304.st. 1. Zakona o obveznim odnosima.

Temeļem tako utvrđenih odlučnih činjenica koje proizlaze iz tužbenih navoda potvrđenih sadržajem ugovora i iskazom tužitelja, prvostupanjski sud rukovodeći se odredbom čl. 361. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 dalje - ZOO/05) zaključuje da navedenom zakonskom odredbom nije predviđena mogućnost raskida ugovora konstitutivnom odlukom suda već da sud u situaciji kada je ugovor raskinut po samom zakonu ili ga je vjerovnik ovlašten raskinuti jednostranom izjavom može donijeti samo deklaratornu odluku. Stoga je odbijen tužbeni zahtjev, a posljedično tome i prijedlog za izdavanje privremene mjere.

U žalbi tužitelji navode da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati ne konkretizirajući o kakvim se nedostacima radi, što presudu čini nepodobnom za ispitivanje,

ukazujući iznjetim žalbenim navodima na bitnu povredu odredbe parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku (NN. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-odluke US RH, 84/08, 95/08-odluke US RH, 123/08-ispripravak, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - odluka US RH, 70/19 – dalje: ZPP).

Takvi žalbeni navodi nisu osnovani, jer su razlozi presude jasni i neproturječni u odlučnim činjenicama sa uporištem u sadržaju provedenih dokaza pa presuda nema nedostataka radi kojih se ne bi mogla ispitati njezina zakonitost, a nije počinjena niti bilo koja druga bitna povreda na koje se temeljem čl. 365.st.2. ZPP-a pazi po službenoj dužnosti.

U odnosu na žalbena razmatranja o dopustivosti podnošenja tužbe kojom se u situaciji kada je rok ispunjenja ugovora bitan sastojak od suda traži raskid ugovora, čakle donošenje konstitutivne sudske odluke, treba ukazati da u opisanoj činjeničnoj situaciji, kada i sami tužitelji naglašavaju i dokazuju da je isplata kupoprodajne cijene bitan sastojak sklopljenog kupoprodajnog ugovora te njihove tvrdnje da predmetni ugovor nisu raskinuli niti izjavom već su se odlučili na podnošenje tužbe za raskid zbog neispunjenja, dolazi do primjene odredbe čl. 361. ZOO/05 na koji se ispravno poziva prvostupanjski sud, a prema kojem kad je ispunjenje obveze u određenom roku bitan sastojak ugovora, pa dužnik ne ispunji obvezu u tom roku, ugovor se raskida po samom zakonu (st.1.), ali vjerovnik može održati ugovor na snazi ako nakon isteka roka, bez odgađanja obavijesti dužnika da zantijeva ispunjenje ugovora (st.2.) te da kad je vjerovnik zahtijevao ispunjenje, pa ga nije dobio u razumnom roku, vjerovnik može izjaviti da raskida ugovor (st.3.) koja pravila prema st.4. tog članka važe kako u slučaju kad su ugovorne strane predvidjele da će se ugovor smatrati raskinutim ako ne bude ispunjen u određenom roku, tako i onda kad je ispunjenje ugovora u određenom roku bitan sastojak ugovora.

Dakle u situaciji kada je rok ispunjenja, kao u konkretnom slučaju, bitan sastojak ugovora, ugovor se raskida po samom zakonu ili izjavom druge ugovorne strane, a nije propisano pravo druge strane tražiti od suda raskid ugovora (kao npr. u slučaju neispunjenja ugovora zbog promijenjenih okolnosti u smislu odredbe čl. 369. ZOO/05).

U vezi navedenog pravnog pitanja govori i praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske koji je u revizijskoj odluci Rev x-158/11 od 28. travnja 2011. naglasio da se u slučaju kada ugovor nije raskinut izjavom prije podnošenja tužbe, može smatrati da sama tužba predstavlja izjavu vođe kojom se ugovor raskida te da u takvom slučaju sud nije ovlašten konstitutivnom presudom raskinuti ugovor, jer se smatra da je (ukoliko nije raskinut po samom zakonu) ugovor raskinut istekom primjerenog roka nakon podnošenja tužbe. Sud bi bio jedino ovlašten donijeti deklaratornu presudu utvrđenjem da je ugovor raskinut, ali samo u slučaju ako bi bio postavljen takav deklaratorni tužbeni zahtjev.

U odnosu na pozivanje tužitelja na presudu VSRH Rev-232/2004 od 7. prosinca 2005. koja da potvrđuje njihovu tvrdnju o mogućnosti podnošenja konstitutivne tužbe za raskid ugovora zbog neispunjenja potrebno je istaknuti da tužitelji sadržaj te odluke očigledno pogrešno tumače obzirom da je citiranom revizijskom odlukom potvrđena drugostupanjska presuda kojom je odbijena žalba tužene i potvrđena presuda suda prvog stupnja kojom je utvrđeno da je raskinut ugovor i njegov sadržaj (ugovor raskinut zbog neispunjenja ugovornih obveza od strane tužene), čakle također je donijeta deklaratorna, a ne konstitutivna presuda.

Iz izloženog proizlazi da je na pravilno i potpuno utvrđeno odlučno činjenično stanje prvostupanjski sud odbijanjem tužbenog zahtjeva pravilno primijenio materijalno pravo.

Iz navedenih razloga valjalo je temeljem čl. 368. st. 1. ZPP-a i čl. 380. toč. 2. ZPP-a žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu i rješenje o odbijanju privremene mjere uključujući i odluku o troškovima postupka koju prvostupanjski sud pravilno temelji na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi sa čl. 155. st. 1. ZPP-a, a njihovu visinu na relevantnim odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškove za rad odvjetnika (NN. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15).